

СЛАВА

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНІЕ

Излиза два пѣти въ мѣсеца

Кн. 3. Септемврій 1. Год. I.

ИЗДАВА

Т. Х. Стаичевъ.

РУСЧЮКЪ

Въ печатницѣтѣ на Дунавскѣтѣ Область.

1871.

Достойнѣ благовѣствованію Христовѣ
жителствуйте. (Фил. 1. Ст. 27).

Имѣай заповѣди мои и соблюдай
ихъ, той есть любай ма: а любай ма воз-
любленъ едетъ Отцемъ моимъ, и азъ воз-
люблю его, и явлюся емъ самъ. (Іоан. 14 Ст. 21).

Церковь Бога жива, столпъ и утвер-
жденіе истины. (1. Тим. 3. Ст: 15).

Кн. 3.

Септемврий 1

Год. I.

С Л О В О .

НА

Рождество Богородица.

Когато погледа човѣкъ съ очитѣ си на безконечното прекрасно земно пространство, когато размисли съ умѣтъ си чудната природа която го обкружава, той вижда и намѣрва такива предмѣти, въ които ся съдържава неизчерпимата сила на Божественната премъдрость. Но измѣжду сичкитѣ предмѣти, които сж представляватъ на човѣческия умъ, съ чуднитѣ си явления и непонятности, е и предмѣтътъ: »Рождество Богородично.«

Човѣческия умъ бива чистъ и святъ до тогазъ, до когато ся покорява на Божіѣта воля; а щомъ ся основава самъ на себѣ си, той изгубва онъзи чистота и ясность която е ималъ; и за това виждаме мнозина които презиратъ важността на праздниците. Но Богъ не оставя човѣка да страда до вѣки и да ся губи въ невѣжеството.

Юдѣйтѣ, вѣрвахъ какъ ще дойде спасителтъ на земѣта, — само незнаяхъ лицето отъ кого ще ся роди; но Божіѣта промисль бѣше опредѣлила и това. Кратко-видния човѣческій умъ неможе да вникне въ тайнитѣ на Божіѣта премъдрость. Кой можеше да помисли какъ ще ся роди отъ престарѣлитѣ Іоакимъ и Анна дъщеря, и какъ ще бжде тя онуй съкровище, което е търсило небето и земѣта петъ хиляди години?!...

Твърдѣ дълго врѣме сж търпѣли Іоакимъ и Анна укореніе отъ роднинитѣ си, за дето сж нѣмалѣ отъ сърдцето си родѣ, защото, споредъ Юдѣйскія законъ онзи който е билъ безродникъ, считалъ ся за грѣшникъ и отпадникъ отъ Бога. Наистина мѣчно е било на праведнія Іоакимъ и Анна да търпятъ укоренія, и затова сж ся молили горѣщо Богу, да би ги избавилъ отъ това безчестіе и да имъ даде една рождба; но колкото ся продължавало врѣмето на безчадствіето имъ, толкози сж тѣ губили надѣждата, че ще имъ са испълни желаніето. Но тамъ гдѣто е изгубена надѣждата, гдѣто сж изгубени вече сичкитѣ сили и физически и умни,—тамъ са показва свемогущата Божія сила. Чудната Божія промисълъ ся показа на праведнія Іоакимъ и Анна, и тѣ въ старостъта си родихж прекрасно дѣте Марія, която предадохж на Господа за сичкія ѣ животъ.

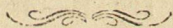
Каква ли бѣше радостъта на Іоакима и Анна, когато имъ испълни Господъ праведната и сърдечната молитва?!

Пресвѣта дѣва ся роди, но свѣтътъ незнаеше за този новъ животъ. Ако би знаялъ свѣтътъ, чи е Пресвѣта Дѣва рождена споредъ промисълъта Божія, той би посрещналъ величественно рожденіето ѣ; а тжй, нейното рожденіе ся прославлява само въ домътъ на Іоакима и Анна и тѣхнитѣ роднини: а послѣ, когато ся тя удостоила да бжде майка на Господа Іисуса Христа, нейното рожденіе захвана да ся прославлява почти отъ по-голѣмата часть отъ Юдѣйската земж, и отъ цѣль свѣтъ Христіанскій, споредъ както си е предсказала пресвѣта Богородица съ пророческитѣ си уста, като казала: *„Се бо отъ нынѣ ублажаватъ мя вси роди“* (Лук. 1. Стр. 48.) За честь на нейното преславно рож-

деніе, подигнати сж слави и чудни храмове, въ които ся слави и хвали имѣто на Св. Троица — на Бога и имѣто на Пресвѣта Богородица. За честь и слава на нейното рожденіе подигнхътъ е и този святій храмъ, въ когото сме са ние събрали като Православни Христіани, за да прославимъ нейното рожденіе.

Негрѣба, благочес. Христіани да изгубваме надѣждата, която ни подпомага въ дружественія животъ, защото промисълъта Божія е винаги съ насъ. Ето, презъ цѣла година чакахме днешнія день, за да прославимъ рождеството Богородично, и това наше ожиданіе ся испълни. Хиляди години ся минахъх отъ както са слави това чудно рожденіе, и ще са слави за винаги и до вѣки; и това е праведно, защото е истинско събитіе. Но сячко това е придобито съ молитва сърдечна и искрення. Тѣж сжщо и ние, ако ни бждатъ молитвитѣ сърдечни, ако работимъ онова което е добро, ако бждемъ искрени къмъ Бога, къмъ себѣ си и къмъ ближнитѣ си, ако ся обичаме и почитаме, тогазъ можемъ да ся надѣваме за вѣчно наслажденіе и праведно можемъ да ся назовемъ сынове на Прѣвѣта Богородица.

Укрѣпи Воже нашитѣ мисли, и подай ни дългъ животъ, за да можемъ да славимъ още за много години рождеството Богородично, като въздаваме заедно тепли благодаренія и на Тебѣ Боже, създателю нашъ. Аминь!

Священникѣтъ и длѣжноститѣ му.

(продълженіе.)

Священникѣтъ е длѣженъ като пастиръ да си посѣщава стадото, да го утѣшава когато е въ злочастіе като единъ отецъ, да посѣщава болнитѣ, и въ такъвъ случай да поправля онія които живѣхтъ развратно; а онія които ся приближаватъ къмъ смъртъта, трѣба да ги приготви за нея.

Священникът е длъженъ, като човѣкъ който е освятенъ на службата Божія, къ когото почива честъта Божія, и името Божіе, да брани вѣрата, и да не остава да ся худи името Божіе или да ся подсмиватъ съ черковнитѣ обряди, което е най голѣмъ грѣхъ. Самъ Господь говори: *„Всякъ иже постидитя мене и моихъ словесъ въ родѣ семъ прелюбодѣйствъ и грѣшнѣмъ, ѿ азъ постижуся его предъ отцемъ моимъ, иже на небесѣхъ.“*

Тѣй, священникътъ ако живѣе и работи, ще угоди на Бога, званіето си споредъ заклетвата ще изпълни, народа ще го обича, и ще бжде споредъ речитѣ на Христа: *соль земли!*

Освѣнъ реченнитѣ длъжности священнически, длъженъ е още священникътъ да има голѣма чистота. Наистина чи священникътъ който живѣе въ този грѣшенъ свѣтъ, неможе да бжде до толкози чистъ и непороченъ, споредъ както иска чинътъ му; но длъженъ е съ добродѣтелята си да пръвсходи сичкитѣ.

Отъ священникътъ ся ище голѣмо смиреніе: тѣй дето да не бжде гордѣливъ и суетенъ. Колко е смиреніето Богу угодно, това може да ся види лесно: Авраамъ назова себѣ си чи е той прахъ и пепель, за това смиреніе, направи го Богъ отецъ на сичкитѣ вѣрни.— Иванъ кръститель смирено рече, какъ не е достоенъ да отвързе нето обущата на Христа, за това ся удостои да кръсти Христа сынъ Божій.— Святото писаніе е пълно съ такива примѣри, които можатъ да ни увѣрятъ, какъ добродѣтелята *смиреніе* е Богу пріятно. А за доказателство чи иска Христосъ спаситель тѣзи добродѣтель особено отъ священниците си, върху това ни увѣрява доволно Св. Евангеліе

Самъ Христосъ каза на Апостолитѣ си: *Научите ся отъ мене, яко кротокъ есмь и смиренъ сердцемъ.* — *Аще кто хоцетъ во васъ быти перви, да будетъ отъ всѣхъ послѣдни.* — И когато е щѣлъ да учи священниците, и да имъ даде власть да священнодѣйствувать, най-напредъ имъ умилъ кратката, и рекълъ: Аще азъ умилъ нозѣ ваша Господъ и учитель, и ви должни есте другъ другу, умивати нозѣ, т. е. длъжни сте да бѣдете смирени и кротки, а не гордѣливи.

Священникътъ е длъженъ да бѣде благъ. Трѣба да ся пази отъ гнѣвътъ и яростъта, защото като на Божій служителъ не му прилича да ся сърди. Никой не е видѣлъ Христа да ся разсърди на нѣкого.

Священникътъ е длъженъ да бѣде винаги сериозенъ, т. е. да не говори непристойни речи и хуленія.

Да би священникътъ отговорилъ на званіето си, и да може да ся нарече съвършенъ, длъженъ е реченитѣ длъжности точно да изпълнява. Особенно когато е въ священнодѣйствие, трѣба да пази на просфоритѣ и на виното, което ще бѣде обърнато въ тѣло и кръвъ Христова, да не би да бѣде нѣщо противно на законътъ.

МОРАЛНИ ПОУЧЕНИЯ.

Какво е пуждно на човѣка за спасеніето му?

„Иже въкръс иметъ и крестителъ, спасенъ бѣдетъ.“

Споредъ Божиѣта благодать, сички сме ние братія, и приели сме въ св. кръщеніе най-драгоцѣнно право, да са имѣнуваме Христіани, станали сме членове на святата Православна Църква, сички сме

повикани, да наслѣдимъ Небесното царство, на синца ни е отворенъ и показанъ отъ Спасителя ни пѣтътъ за въ вѣчното блаженство.— Слава, честь и благодареніе на милосърднія Господь!

Но да би ся истински сподобили съ това вѣчно блаженство, длѣжни сме предъ сичко и самички да ся потрудимъ върху това и да изпълнимъ точно нѣколко обвезателства.— Какви? — ще кажемъ въ кратко: да би са сподобилъ съ царство небесно и вѣченъ животъ, длѣженъ е Христіанинъ въ теченіето на земнія си животъ да ся ползува съ пристоенъ начинъ, отъ онова духовно благо, което ни е далъ Спаситель.

Ние именуваме Господа Исуса Христа: „*Помазанникъ*.“ — А защо? — У старій завѣтъ имѣнували сѣ ся помазанници: пророцитъ, първосвященниците и царетъ. А Исусъ Христосъ, който ся родилъ отъ пресвѣта дѣва Марія заради нашето спасеніе, съединилъ е въ себѣ си службата на пророка, на първосвященника и на царя. Той като *пророкъ*, открилъ ни е неизмѣняемата истинна на вѣрата, явилъ е на човѣческія родъ спасителната си и Божественна наука. И тѣй сме длѣжни предъ всичко да ся потрудимъ, да познаемъ тѣзи науки и да вѣрваме въ неж отъ сичкото си сѣрдце, а не да викаме на праздно, чи това или онова не било истинна.— Исусъ Христосъ, като *посредственникъ* и първосвященникъ, помирилъ е насъ съ Бога, далъ ни е свободенъ входъ къмъ Него и очакваме отъ Него голѣми и богати милости. Длѣжни сме прочее да ся молимъ Богу и да са надѣваме отъ Него за сичко.— Като *царь* далъ ни е нѣравствени закони или заповѣди, и за да ги изпълняваме точно обѣщалъ ни е вѣчно блаженство.

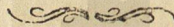
Следователно длъжни сме да се покоряваме на Неговитъ закони и да изпълняваме неговитъ заповѣди. На този начинъ, да би станали прави ученици на Исуса Христа и да би наслѣдили обѣщанието ни отъ Него царство, длъжни сме да вѣрваме въ Бога, да се надѣваме на Него, да му се молиме и да правиме само ония дѣла, които сж нему угодни. „Видимъ убо нынѣ, якоже зерцаломъ въ гадании, тогда же лицемъ къ лицу: нынѣ разумѣю отъ части, тогда же познаю, якоже познахъ быхъ: нынѣ же пребиваюмъ; вѣра, надежда, любви,— три сѣя.“ — Ние ще видимъ нѣкоги Господа, а сега до дето сме на земята, длъжни сме да теглимъ къмъ Него, да му угождаваме и да се съединяваме съ Него духовно чрезъ вѣрата, надеждата и любовта.

Какъ и въ какво трѣба да вѣрваме, какъ и защо да му се молимъ, какво да изпълняваме и отъ какво да се пазимъ?. Сичко това ни учи св. майка нашата църква; Тя е приела отъ Господа власть и сила, да пази и да распространява между човѣческия родъ неговата наука и да раздава дарове отъ благодать. Онзи, който ся непокорява на църквата, той не ся покорява на Исуса Христа; онзи не може да казва за Бога чи му е Отецъ, когато непочита църквата за майка.

Подъ ръководството на св. църква, ние можемъ да познаемъ истинността на Православната Христіанска вѣра отъ Св. Писаніе, отъ дѣлата на святитъ Отци и църковни учители и Богослужебнитъ книги. Но понеже нее сѣкій способенъ да познае и изчерпи тѣзи голѣми предмѣти, а желае да познае сѣкій по-лесно най-главнитъ истинни на вѣрата то св. църква ни предлага нѣколко кратки образи,

въ които ся съдържаватъ същественно дѣлата на Христіанската наука. И тѣй, най главнитѣ истинни на Христіанскитѣ вѣроученія, намѣрватъ ся въ Символтъ на вѣрата, когото сж съставили святитѣ отци на двата вселенски Собори. Най правата молитва ся състои въ молитвата Господня: „Отче нашъ“ която е предаль Спаситель на ученицитѣ си. Нѣравственитѣ истинни и дѣлателнитѣ ученія ся съдържаватъ въ десять-тѣхъ заповѣди, които е далъ Богъ на пророка Мойсея.

Прочее длъженъ е сѣкій Христіанинъ да познае добръ ученіята на вѣрата си, и въ тѣхъ да ся вкоренява, ако иска да бѣде спасенъ и благополученъ. — Св. Кирилъ Ерусалимскій казва: Азъ съмь длъженъ да говорѣхъ; вие — да слушате, а Божіе — да извършва.

(СВ. ЕВАНГЕЛИСТЪ ЛУКА.

Св. Евангелистъ Лука, билъ е родомъ отъ Антиохія Сирска. Въ младинитѣ си той е спичелилъ хубаво Елиенско възпитаніе, — зналъ е лекарска и живописна наука и е билъ твърдѣ искусенъ лекаръ и живописецъ. Говорялъ е язеци: Арабски, Гръцки и Еврейски. Съ това ученіе дошълъ е въ Іерусалимъ. Въ това врѣме проповѣдваше Исусъ Христосъ Божественната си наука. Св. Евангелистъ Лука съ голѣма радость прие Христовата наука, и отъ нежъ ся воспользува много повѣче, нежели отъ Еленскитѣ и Египетскитѣ училища въ които ся бѣше училъ толкози години,

Св. Лука, бѣше единъ отъ 70 тѣхъ ученици Христови. Това свидѣтелствува самъ, като казва: *Дви господъ и илѣхъ седемьдесятъ, и посла ихъ по двѣма предъ лицемъ своимъ во всякъ градъ и мѣсто.*

(Лук. 10. 1.) Като беше ревностенъ въ проповѣданіето на словото Божіе, той е обиколилъ сичкитѣ села и градове, като проповѣдваше и увѣряваше хората, какъ е дошълъ Месія, когото отдавно чакяхъ.— После възкресеніе Господне, св. Лука като отиваше съ Клеопа на Емаусъ и като приказваха за учителятъ си и за страдаціята му; самъ Господь имъ ся яви, и ги запита: върху какво ся разговаряте, защо сте жалостни? Да ли е ималъ Лука по-голяма радостъ отъ тѣзи, когато е видѣлъ учителятъ си, който е казалъ: *азъ съмъ иктъ, и истина и животъ*. Каква ли е била радостъта му, когато е той слушалъ отъ Божественитѣ уста проповѣданіе което е говорило върху него като Божественій посланикъ? Нъ Лука още незнаеше съ кого говори, той неможе да познае още учителя си, за когото е толкози жалостно плакалъ, и когато е Господь въ Емаусъ, пречупилъ хлѣбътъ на вѣчерята, той позна оногова, когото предаде Юда на тайната вѣчера. Като позна св. Лука на Емауската вѣчеря Господа и учителя си, тогазъ захвана да говори на съпутника си Клеопа, какъ онзи които ги попита: върху какво ся разговаряте, защо сте жалостни, не бѣше простъ човѣкъ.

Любовъта си къмъ Христа показа св. Лука когато написа Св. Евангеліе— познато подъ име: *Евангеліе отъ Лука*. Въ това Евангеліе Той написа не само онова което е видѣлъ съ очитѣ си, но сичко онова което е чулъ отъ другитѣ, които сж прѣдъ него знаели, за Исуса Христа, а особенно отъ Апостола *Язиковъ*; който му е билъ и учитель.

Св. Лука ѿ былъ искренъ пріятель и съдружникъ на Апостоль Павелъ. Той е проповѣдалъ Евангеліето не само на Юдеитѣ но и на Еретичитѣ; и споредъ както ся види изъ Апостолскитѣ

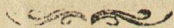
дѣла, които е написалъ самъ точно, Тсей е билъ педно съ Апостолъ Павелъ въ Римъ, и тамъ съ проповѣдвали.

Отъ римъ св. Лука отишълъ на Истокъ, и самъ трѣбълъ голѣми мъки отъ гладъ, но пакъ проповѣдвалъ. Като преминалъ сичката Кивія дошълъ въ Египетъ, тукъ разсъ Христовото учение; въ Тиви подигна много черкови.

Св. Лука имаше повече отъ 80 год. когато остави този земній животъ.

Понеже Богъ неоставя никого ненаграденъ, който ся труди за него; тѣй яви си милосгъта и надъ св. Лука. Всякій който страдаше отъ каквато и да е болѣсть, отиваше съ чиста вѣра на гроба на св. Лука и намѣрваше исцѣленіе. Когато е чулъ Констанція, сынъ на Константина великій за чудесата, които ся явяватъ на гробътъ на св. Лука; той проводилъ тутакси нѣкого си Артемія Дукса, да пренесе мощитъ на св. Лука въ престолнія градъ.

Споредъ истиннитъ преданія, нашето черковно живописаніе има си началото отъ св. Лука. Той е първій написалъ иконата на св. Богородица, която държи въ рѣцѣ превѣчния младенецъ Исуса, — също написалъ е още много други икони, съ които ся украшаватъ днесъ нашитъ храмове.

КОЙ ТРѢБА ДА СЯ ГРИЖИ ЗА ВЪОСИТАНИЕТО НА НАРОДА?

Нашія народъ почита най много Священницитъ си, и по-радостно слуша съвѣтитъ имъ; заради това съ пълно право можемъ да кажемъ, какъ бѣдушността, благополучіето и народнія напредкъ сж въ рѣцетъ на священницитъ.

Да би ся утвърдила Православната вѣра въ народътъ ни повѣче, — да би си изпълнявалъ нашія народъ длъжноститъ, които му налага Христіанската вѣра, колкото е възможно по-точно: длъженъ е свѣщенникътъ предъ всичко да ся потруди да го

въспитава непрестанно, и да го приготви за явентъ животъ. Образованіето е сила, само образованъ човѣкъ въ правій смисълъ може да ся назове човѣкъ.— Необразованія народъ е безсиленъ, сиромашенъ и нѣпостоянъ, а такъвъ народъ, чи ся губи самъ отъ себѣ си, върху това нетрѣба съиненіе.

Щастливата народна бждущность ,е повѣрена въ рѣцетѣ на священниците, а безъ просвѣщеніе бждущността е тъмна и неизвѣстна; заради това казваме. какъ най-главната длъжностъ на священникътъ е: да въспитава религіозно морално народа злитѣ обичаи да изкоренява, и вѣрата да утвърждава. А да би ся постигнала тѣзи свята цѣль, нуждни сж училища.

Священникътъ е длъженъ да посѣщава училището рѣдовно, дѣтцата да поучава и да показва на народътъ важността на училището и на въспитаніето.

Особенно, длъженъ е священникътъ да ся потруди, дето да ся отварятъ Недѣлни училища, които сж отъ голѣма нужда за нашія народъ.— Тамъ гдѣто нѣма Недѣлни училища, вижда ся обикновенно голѣма развратность въ младежитѣ, а ученицитѣ които сж оставили училището, за двѣ три години забравятъ и онова, което сж научили.

Тамъ, гдѣто има Недѣлни училища, по-лесно може священникътъ да си изпълнява длъжноститѣ, и по скоро да вкорени вѣрата въ сърдцата на младитѣ. като имъ покаже понятно каква е силата на Божествената благодать, и какви длъжности иматъ къмъ Бога, къмъ себѣ си и къмъ ближнитѣ си. И тогасъ нѣма да чуемъ да ся оплаква народа ни отъ невѣжеството и сиромашіѣта.

Христіански размишленія.

за любовта къмъ Бога.

Много и неизказани добрини като ни дава Богъ, не ще отъ насъ нищо друго, освѣнъ само да го обичаме, — но повѣче отъ сичко друго на

свѣта, повѣче и отъ себѣ си: „Воглябушимъ Господа Бога твоего всѣмъ сердцемъ твоимъ, и всею душою твоею, и всею мислю твоею.“

Който човѣкъ Христіанинъ обича Бога тѣй, Богъ е въ него. и той е въ Бога!— И не е ли това голѣмъ даръ Божій?— Наистина блазе на онѣзи свѣсть, блазе на онѣзи душа, блазе на онѣзи човѣкъ, който има любовь къмъ Бога; защото любовьта къмъ Бога съ други речи е: мъдрость, чистота, търпеніе, правда; истина и животъ, съ една речъ: всяка добродѣтель. Защото който Христіанинъ обича Бога отъ сичкото си сърдце, отъ сичката си душа и отъ сичкитѣ си мисли, въ неговото сърдце нѣма мѣсто за никаква лошевина. Такъвъ Христіанинъ е като онѣзи орелъ, който са дигналъ на високо въ облацитѣ, и не се бои ни най-малко отъ гонителитѣ си, защото е толкози на високо, дето не може да му направи нищо никой земній непріятель.

Прочее, за кой Христіанинъ може да ся каже че обича Бога?— За онѣзи, който изпълнява волята Божія,— Който изпълнява заповѣдитѣ Божіи, които въ себѣ си съдържаватъ тѣя речи: слушай Бога най-повѣче, а ближнія си както и самъ себѣ си!— Тѣя двѣ заповѣди можатъ да ся кажатъ още и по накратко, тѣй: Обичай Бога, защото да обича Бога не може никой, ако не обича и ближнія си.

Въ любовьта къмъ Бога е съединена всяка любовь. Любовьта къмъ Бога е начало на всяка любовь.— Прочее, ако любезній Христіанине, искашъ да обичашъ Бога, да би тѣ и Той обичалъ, изпълнявай му волята: прави на другиго онова, което желашъ на себѣ си,— а онова което не желашъ на себѣ си, не го желай нето на другиго!

За да си изразимъ вътрешнитѣ силни осѣщаня и радостѣта, а въ сжщото врѣме за да благодаримъ на оня който заслужва благодареніе, ний даваме мѣсто въ листа си, на следуюцето писмо, което оставамъ на Читателитѣ си, да размислятъ, до колко е писецътъ му родолюбивъ и доброжелателъ къмъ листа ни, когото ни той даже моли, (вмѣсто ние да го молимъ) за да ни послужи.

Г-не Т. Х. Станчевъ!

въ Руссе.

Като настоятель на Българскитѣ вѣстници въ нашій градъ, азъ поехъ грижѣтъ да бждж такъвъ и на вашійтъ духовенъ листъ „СЛАВА“, за който подписахъ 30 Спомоществатели, като са надѣвамъ че ще подпишѣ още 10-тина отъ Свещеницитѣ и учителатѣ по нашѣтъ околностъ, която ще обходимъ слѣдъ нѣколко дни за преглеждане и уреждане на нѣкои церковно-училищни работи. Прѣдплатата по 10 гр. още не съмъ събралъ отъ сичкитѣ, нъ азъ ви моля да ми испроважгате за сега тия 30 листа, ако вие възможно безъ прѣдплатж, та азъ ще ви внесж на скоро прѣдплатжгж и ще ви явж колко листа да ми испрацате сичко.

Това като ви явявамъ за сега, поздравлавамъ ви и земамъ честь да са нарѣкж.

вашъ пріятель

А. Г. Бошнаковъ.

Тулчя 17 Августъ 1871.

Годишна цѣна за »СЛАВА« духовно списаніе е: гроша 20. — Безъ предплатж спомоществователи не сж приети. — Писма или статіи за обнародваніе ще ся отправятъ направо до издателя. Настоятелитѣ отговарятъ за стойносттаж.

Сдържаніе: Слово на Рождество Богородица. — Священникътъ и длѣжноститѣ му. — Какво е пуждно на човѣка за спасеніето му? — Св. Евангелистъ Лука. — Кой трѣба да ся грижи за въспитаніето на народа? — Христіански размишленія: за любовта къмъ Бога.

БЛАГОИЗВОЛИХЖ ДА ПОДАРЯТЪ.

 Отъ Руссе: Г-нъ Драганъ С. Петковичъ подарява за училището въ село Мареа. — Г-нъ Боби Ивановъ за училището въ Мачинъ. — *отъ Варна:* Г-нъ Н. Ангеловъ за училището въ Преславъ (Шумненско). — Г-нъ Евтимъ Филиповичъ за училището въ Ресенъ (Охридско окржжіе). — Г-нъ Андонъ Ангеловъ за село Лисичи (Волѣско окржжіе). — Г-нъ Петъръ Ганевъ за Балчишката Община. — На сички въобще благодаримъ сърдечно, за дето ни удостойха съ помощта си.

ОТГОВОРИ:

Г-нъ А. Г. Бошнаковъ въ Тулча 1-вій и 2-рій Брой испроводихме ви тутакси. — Г-ну Д. П. Пжшкову въ Ловечъ. Сжщо и на васъ. изд.

